

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου και του Έθνους μας.

Γράφει ο Κωνσταντίνος Γανωτής.

Όλος ο κόσμος γιορτάζει σήμερα και πανηγυρίζει χαρούμενα για τον άγιο Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, που είναι και Ευαγγελισμός δικός μας, όλου του κόσμου. Αρχάγγελος ευαγγελίζεται στην Παρθένο Μαρία ότι θα γεννήσει τον Σωτήρα του κόσμου, αλλά έμμεσα και σε μας, σε όλους τους ανθρώπους όλης της ανθρώπινης ιστορίας, ότι η Παρθένος Μαρία θα γεννήσει τον Σωτήρα μας, τον δικό μας Σωτήρα.

Κι ο λαός μας δέχτηκε τον Ευαγγελισμό του με ταπείνωση και με μαρτυρικό φρόνημα. Με το θερμό τους ζήλο οι πρόγονοί μας και με την υπέροχη γλώσσα τους εξάπλωσαν την πίστη και τη φωνή του Ευαγγελίου σ' όλο τον κόσμο.

Ένας τέτοιος όμως εργάτης του Ευαγγελισμού έπρεπε να δοκιμαστεί και να ασκηθεί στην αγιότητα, για να παίξει τον υπερφυσικό του ρόλο. Γι' αυτό ο εθνικός μας ποιητής ονοματίζει την Ελλάδα «μητέρα μεγαλόψυχη στον πόνο και στη δόξα».

Κι έτσι ο λαός μας πέρασε πρώτα από το καμίνι των μεγάλων διωγμών και βγήκε απ' αυτούς με χιλιάδες μάρτυρες αλλά και με την δόξα, που της χάρισε ο Θεός. Ο Θεός που πήρε το τεράστιο παγκόσμιο κράτος των Ρωμαίων κατακτητών και διωκτών Ρωμαίων και το ακούμπησε στα χέρια των θυμάτων τους κι έτσι έγινε η Ρωμιοσύνη, αυτό που το ονόμασαν Βυζαντινή Αυτοκρατορία, ένα παγκόσμιο κράτος με Ορθόδοξη πίστη και γλώσσα Ελληνική.

Κι έτσι ύστερ' απ' τη δοκιμασία μας στον πόνο του μαρτυρίου η πατρίδα μας δοκιμάστηκε και στη δόξα κι έγινε φάρος, που φώτισε τον κόσμο στην Αλήθεια και τον φωτίζει ακόμα.

Στο τέλος όμως οι άρχοντές μας εμέθυσαν από τη δόξα της εξουσίας κι έχασαν την ταπείνωση. Έτσι ο Θεός μάς υποδούλωσε σε βάρβαρο λαό «διά τας αμαρτίας ημών», όπως ομολογούσαν οι πατέρες μας. Και έπεσε πάλι στην αφάνεια και στο μαρτύριο ο λαός μας και δίδαξε πάλι με άλλο τρόπο την αρετή της πίστης και της ταπείνωσης.

Για 400 και αλλού για 500 και 600 χρόνια υπέμεινε ο λαός μας ένα ατελείωτο μαρτύριο, για να κρατήσει την πίστη του. Οι περιηγητές μαρτυρούν ότι κανένας λαός δεν πέρασε τόσα και τόσο βαριά μαρτύρια, για να κρατήσει την θρησκεία του.

Ο λαός μας σ' όλη τη μακρότατη διάρκεια της Τουρκοκρατίας ανέδειξε τριάντα χιλιάδες νεομάρτυρες και μάλιστα συχνά νεομάρτυρες παιδιά. Πώς μπορούμε να μιλήσουμε για την καρτερία των προγόνων μας στα μαρτύρια της πίστης τους χωρίς να αναφέρουμε τον Ιωάννη τον Μονεμβασιώτη, παλληκαράκι 15 χρονών, που τον αγόρασε ένας αγάς της Θεσσαλονίκης κι αυτόν και τη μάνα του κι ήθελε να τον αλλαξοπιστήσει, για να τον κάνει γιό του, γιατί ήταν άτεκνος.

Τον εξεβίαζε να καταλύσει τη νηστεία του Δεκαπενταύγουστου, για να ξεκόψει απ' την πίστη του Χριστού. Αυτός αρνήθηκε σταθερά να φάει τα φαγιά τους κλεισμένος στο στάβλο του αφέντη του με καθημερινά βασανιστήρια. Αντιμετώπισε και τον πειρασμό της μάνας του, που τον παρα-

καλούσε με δάκρυα να διακόψει τη νηστεία, για να μην την αφήσει μόνη της σ' αυτόν τον κόσμο, αφού οι Αλβανοί είχαν σφάξει τον ιερέα πατέρα του.

Και στη μάννα του αντιστάθηκε ο δεκαπεντάχρονος νεομάρτυρας με τούτα τα λόγια: Εγώ είμαι γιός παπά και πρέπει να φυλάττω καλύτερα τα έθιμα της Εκκλησίας μας από τους γιούς των λαϊκών. Κι αν δεν τηρήσουμε αυτά τα μικρά, πώς θα τηρήσουμε εκείνα τα μεγάλα;

Και στο τέλος τον έσφαξε ο αφέντης του και τα λείψανά του θαυματουργούν τώρα στο χωριό του Γεράκι κοντά στη Μονεμβασιά. Ετελειώθηκε στις 21 Οκτωβρίου 1773.

Οι μάρτυρες της θρησκείας στην Τουρκοκρατία κρατούσαν αναμμένη τη φλόγα της πίστης στις καρδιές των ραγιάδων και στήριζαν την ελπίδα ότι το γένος θα λευτερωθεί.

Κι ένας άλλος ήρωας παιδομάρτυρας εστόλισε την Τουρκοπατημένη πατρίδα μας, ο Νικόλαος ο παντοπώλης, παλληκαράκι από το Καρπενήσι, που εμαρτύρησε στις 23 Σεπτεμβρίου του 1672 στην Πόλη με παρρησία Χριστού.

Από τα παραδείγματα αυτά καταλαβαίνουμε πως η σκλαβιά του Γένους μας ήταν ένα μαρτύριο εθνικό, που ωρίμαζε μέσα στις καρδιές των ραγιάδων την ελπίδα της λευτεριάς.

Κωνσταντίνος Γανωτής.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>